

Het is nacht in Askir, de stad van de eeuwige heerser. Een donkere nacht, met zware wolken die de beide manen aan het oog onttrekken alsof zelfs de goden niet willen toekijken.

Bij de haven van de oude stad woedt een ongelijke strijd. Een man, vrij mager en niet bepaald sterk, vecht voor zijn leven en zijn vijand is hijzelf.

Hij is hier niet alleen. Als het nacht wordt, krioelt het in deze donkere uithoek van de havenratten die het daglicht schuwen. Twee duistere metgezellen kijken verbijsterd naar het gevecht van de man.

De klamme handen die tegen zichzelf vechten, omvatten een dolk zoals krijgers die dragen, geen bedienden. Naar adem snakkend zakt de man op zijn knieën. De donkere stof van zijn rijk bestikte broek zuigt het water op van de plas waar hij in is gevallen.

De lippen van de man bewegen, hij houdt de dolk met beide handen vast. Trillend maar onverbiddelijk beweegt de punt verder naar voren, in de richting van zijn hals. Vloekt hij of prevelt hij een gebed? De ratten in hun holen zijn te ver weg om het te kunnen horen, ze kunnen alleen maar ademloos toekijken hoe de dolk zijn weg vindt naar de hals van de man, hoe de punt naar binnen dringt en het bloed begint te vloeien. Een lange snee van oor tot oor veroorzaakt een golf van bloed die zich over de dure stof uitstort. Het gerochel is bijna niet te horen, heel even zijn er bloedbelletjes te zien. De dolk valt op de grond. De handen grijpen naar de hals, alsof ze ineens nog proberen te redden wat ze zojuist hebben vernietigd.

Langzaam valt de man om, hij smakt tegen het koude steen

en blijft liggen. Zijn bloed is al net zo zout als het water waarmee het zich vermengt. De man stuiptrekt nog een keer, dan blijft hij stil liggen.

Als aasgieren slaan de twee lijkenpikkers in hun donkere hol het tafereel met sluwe blik gade en ze wachten af of het lichaam nog een keer zal stuiptrekken. Terwijl de ene zich net afvraagt of de schoenen van de man hem zullen passen, begint de dode man ineens weer te bewegen. Hij grijpt met beide handen naar zijn hoofd en begint het heel langzaam naar achteren te draaien. Het veroorzaakt een ijsingwekkend geknerp en gekraak, dan ligt hij weer stil.

De twee schurken zijn door de wol geverfd en hebben al veel gezien – veel meer dan menigeen ooit van zijn leven wil zien – maar van deze aanblik zijn ook zij ontsteld. Ze blijven nog een ogenblik staan wachten, dan nog een, maar net als de ene zijn moed weer heeft verzameld, hoort hij vanuit het noorden het geluid van vele schoenzolen. Het schijnsel van fakkels waarschuwt de ratten. Ze hebben te lang getreuzeld, deze buit is verloren.

Vloekend verdwijnt de ene weer in de schaduw. De ander volgt hem, maar hij vloekt niet. Hij bidt.

I

Op zwaardkorporaal Fefre maakte de haven die nacht een bijzonder sinistere indruk. De masten van de schepen die er lagen aangemeerd bewogen zachtjes in het donker als een bos waar een windvlaag doorheen waait. Daarbij kwam het onheilspellende geknars van hout en touw tegen steen en metaal, het geklots van het zwarte havenwater, dat slechts op enkele stappen van hem vandaan tegen het stenen havenhoofd sloeg. Een kille windstoot kwam vanaf de zeepoort opzetten, deed de mist die boven het water hing opwervelen en drukte hem vervolgens opzij. De korporaal trok zijn cape wat dichtër om zich heen.

In de verte zag Fefre de twee grote kustvuren op de torens aan beide zijden van de haveninvaart, die de schepen ook in de donkerste nacht de weg wezen.

En een donkerder nacht dan deze kon je je bijna niet voorstellen. De laaghangende wolken onttrokken de hemel en de beide manen aan het oog alsof zelfs de goden hun blik liever wilden afwenden van het tafereel op de koude stenen van het havenhoofd.

Als zeeslang was Fefre gekleed in een stevig hemd van lindenegroen linnen, en een broek van hetzelfde materiaal, die met banden rond zijn middel vastgesjord zat en waarvan de pijpen in zachte, halfhoge leren laarzen verdwenen. Anders dan de legendarische stieren van de rijksstad droegen de zeeslangen, de marinesoldaten van het oude rijk, alleen een licht borstpantser van gehard leer waar ook zes werpdolken aan hingen. De klingen zaten precies boven het hart en boden zo extra bescherming, maar tegen de koude wind had je er weinig aan. Een licht rapier aan de linkerzijde, een met leer omwikkelde

zware knuppel aan de rechter en leren, met staal versterkte armbeschermers rond beide armen completeerden de uitrusting. Een lange cape hoorde er ook nog bij, en daar was korporaal Fefre dankbaar voor, want zonder die cape had hij het nu nog een stuk kouder gehad.

Afgezien van het geklots van het water en het geknars van de ontelbare schepen was het stil in de haven, zo stil dat Fefre de ademhaling van zijn kameraden kon horen en het geknisper en gesis van de fakkel in zijn hand.

‘Hou je fakkel eens wat hoger, Fefre,’ sleurde de diepe stem van de stafluitenant hem uit zijn overpeinzingen. ‘En pas een beetje op waar hij druipt.’ De man die naast het lijk op de koude stenen neerknielde, was groot en potig, bijna te groot voor de leren uitrusting van een zeeslang. De gespen konden maar net om zijn massieve borstkas gesloten worden. Hij had een hoekig gezicht dat uit graniet gehouwen leek en lichtgrijze ogen die maar zelden hun kalme uitdrukking verloren.

Over stafluitenant Santer deden de meest avontuurlijkste verhalen de ronde. Sommige daarvan waren nog waar ook. Zoals het verhaal dat hij het jaren geleden, toen hij nog een rekrut was geweest en niet beter wist, een keer aan de stok had gekregen met een complete havenbende en dat hij uiteindelijk als enige nog overeind stond. Voor de waarheid van die legende kon Fefre zelf instaan, behalve dan het slot. Want toen Fefre hem had gevonden, stond Santer niet meer overeind, maar had tegen een huis geleund gezeten, zijn hand tegen een bloedige snee geperst.

Aan legendes was geen gebrek in de haven van deze oude stad. Over de zeeslangen bijvoorbeeld, de monsters van de zee die de keizerlijke marine-infanteristen hun naam hadden gegeven. Monsters die je bij kalme zee en volle maan ’s nachts verderop in het havenbekken kon zien rondzwemmen, een verre schemering diep in het water, alsof ze lantaarntjes bij zich droegen. In de haven werd gezegd dat het net zo onverstandig was om het tegen Santer op te nemen in een gevecht als het tegen de zeeslangen op te nemen in een zwemwedstrijd.

De man die nu aan hun voeten lag, had hier ’s nachts niets

te zoeken gehad. Bij leven was hij groot en slank geweest, bijna mager, en hij droeg de rijkelijk versierde livrei van een voor-naam bediende. De aanblik van zijn dode gezicht was zo gruwelijk dat Fefre alleen maar kon hopen dat hij het niet in zijn dromen terug zou zien.

‘En, Fefre, ben je nog altijd van mening dat het een goed idee was om zeep in het bier van die twee stieren te doen?’ vroeg Santer terwijl hij een bloederig zilveren kettinkje uit de kraag van de dode man tevoorschijn frunnikte. Die streek van Fefre had hun deze extra nachtdienst opgeleverd.

‘Het was hoog tijd dat iemand hun eens de mond uitwaste,’ antwoordde Fefre. Een paar andere zeeslangen uit hun groepje, die al over de streek hadden gehoord, begonnen te lachen.

Santer glimlachte toen hij de andere soldaten hoorde vragen wat er nou precies was gebeurd die nacht in De Donkere Lantaarn. Het antwoord van de korporaal zorgde opnieuw voor gelach. Fefre en hij waren elf lange jaren geleden samen bij de zeeslangen gekomen. Van meet af aan waren de stieren, de zware infanterie van de rijksstad, het doelwit geweest van Fefres streken en geintjes. Het feit dat hij het nog altijd niet verder had geschopt dan tot zwaardkorporaal had daar ongetwijfeld iets mee te maken.

Santer was blij dat de korporaal met zijn humoristische inborst voor de nodige hilariteit zorgde. Het deed een soldaat geen goed om in een zwarte nacht zwijgzaam naar een lijk te staan staren en zich over te geven aan allerlei duistere gedachten.

Eindelijk slaagde Santer erin de sluiting van de ketting los te krijgen. De glimlach bestierf op zijn lippen toen hij herkende wat hij in zijn handen had.

Hij vloekte zachtjes en keek op naar de korporaal. ‘Goden!’ zei hij. ‘Dat wordt een lange nacht, Fefre. Je staat bij me in het krijt.’

‘Hoezo?’ vroeg Fefre nieuwsgierig.

Santer liet hem zonder een woord de hanger zien die hij bij de dode man had aangetroffen. Fefre floot zachtjes tussen zijn tanden toen hij het symbool herkende.

‘Misschien sturen ze ons de uil wel,’ zei hij toen met een brede grijns. ‘Dat zou nog eens wat wezen! Dit lijkt me echt iets voor de uilen.’

‘Een uil? Is er dan weer een uil?’ vroeg Santer verbaasd. Hij dacht even dat hij het verkeerd had verstaan. Sedert bijna zehonderd jaar was er geen uil meer in Askir geweest. ‘Hebben we weer een opgeleide maestro? Iemand die de eed heeft gezworen en die thuis is in de kunsten van de magie? Echt waar?’

‘Yep.’ Fefre grijnsde. ‘Ook al heb ik geen idee wat dat voor eed is waar je het over hebt.’

‘Dat is een heel bijzondere eed,’ antwoordde Santer afwezig terwijl de gedachten door zijn hoofd raasden. ‘Een eed waar je magisch aan gebonden bent en die verlangt dat je je hele leven wijdt aan het rijk en zijn burgers. Een eed die niet gebroken kan worden. Hij is eeuwig en ze zeggen dat hij zelfs tot over de dood heen reikt. Volgens mij moet je wel heel erg moedig en vastberaden zijn om die eed te zweren.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Waar komt die maestro vandaan? Waarom heb ik nog niets over die man gehoord?’

Fefre lachte. ‘Het is geen man. Het is een jonge vrouw, amper twee dozijn jaar oud. Maar het is geen wonder dat vrijwel niemand weet heeft van haar. Ze heeft de afgelopen jaren in de uilentoren doorgebracht, opgesloten binnen die witte muren terwijl ze niets anders deed dan oude boeken bestuderen die daar worden bewaard. Meer dan tien jaar heeft ze daar gezeten.’

‘En hoe weet jij dat allemaal?’ vroeg Santer ongelovig.

‘Een dienstertje in De Zilveren Slang heeft me verteld dat ze haar zelf heeft gezien.’ Fefre keek hem met stralende ogen aan. ‘Ik wil wedden dat ze de uil naar ons toe sturen!’

Santer schudde glimlachend zijn hoofd. ‘Volgens mij probeer je me wat op de mouw te spelden. Best. Ik wed twee zilverstukken dat ze ons geen uil sturen.’

‘Afgesproken. Als jij je zilver graag weg wilt geven, ik kan het goed gebruiken.’

Santer maakte een wegwuivend gebaar. ‘En nu, korporaal

Fefre, geeft u het signaal door aan de havenwacht.' Hij wees naar een stapel hout. 'Daarvandaan zullen de fakkels goed te zien zijn vanuit de wacht.'

Fefre wierp een sceptische blik op de stapel, die er vochtig en glibberig uitzag. 'Waarom ik?' vroeg hij.

'Waarom niet?' Santer grijnsde. 'Vooruit, korporaal, klimmen maar!'

Het was goed een kaarslengte na de laatste klok toen een lanssergeant van de veren de brede trap van het dak van de citadel, waar de signaalmasten zich bevonden, afgehold kwam.

Hij hoopte dat de stafkolonel nog niet naar bed was. Bij de volgende overloop was een zware, rijkversierde deur waar twee soldaten van de vijfde stier voor stonden, die tot taak hadden de citadel te beschermen.

‘Wat is er, sergeant?’ vroeg de ene, terwijl de ander de zware deur al opendeed zonder het antwoord af te wachten. Hij kende de man en er kon maar één reden zijn waarom die de trap af kwam hollen.

‘Bericht voor stafkolonel Orikes, ser,’ ratelde de sergeant en hij rende verder, nog voordat de zware deur helemaal open was.

Het was de zesde deur aan de rechterkant, een van de betere kwartieren met uitzicht op de binnenplaats van de citadel. Tenslotte was Orikes, de kolonel van de veren, alleen aan zichzelf verantwoording schuldig en hij was de hoogste baas van de sergeant, die nu diep ademhaalde en aanklopte. Opgelucht stelde de man vast dat er nog licht onder de deur door scheen.

Het leek alsof Orikes hem had verwacht, zo snel ging de deur open.

‘Wat is er, lanssergeant?’ vroeg de kolonel vriendelijk. Hij wekte niet de indruk dat hij op het punt stond naar bed te gaan. Met zijn donkere tunica en grijze broek, de glimmend gepoetste laarzen en de grijze riem met tas eraan, het waarmerk van de veren, zag hij eruit alsof hij zo een parade zou kunnen afnemen.

Orikes was waarschijnlijk ergens midden vijftig, maar nog

altijd uitzonderlijk goed in vorm. Geen wonder, dacht de lanssergeant. Per slot van rekening droegen ook de veren een zware platenuitrusting, en de kolonel droeg die nu al meer dan drie dozijn jaar.

Stafkolonel Orikes was net iets meer dan vijf voet groot, had kort, grijs haar en opvallend borstelige wenkbrauwen waaronder een paar bleekgrijze ogen de lanssergeant nieuwsgierig opnamen. Het was een vriendelijk gezicht dat je eerder bij een priester verwachtte dan bij een soldaat.

‘Signaal van de havenwacht, ser,’ antwoordde de sergeant en hij salueerde voordat hij de kolonel een klein schrijfplankje overhandigde, dat met een ingehaakte leren flap beschermd was tegen regen en al te nieuwsgierige blikken. De kolonel sloeg de flap naar achteren, las het bericht en fronste zijn wenkbrauwen.

‘Wacht hier,’ zei hij tegen de lanssergeant, hoewel die het niet in zijn hoofd zou hebben gehaald zomaar weg te gaan. Hij liep naar een lessenaar die wat terzijde stond en doopte zijn veer in het altijd gereedstaande inktvaatje. Snel schreef hij een paar regels en gaf het afgedekte schrijfplankje toen weer terug aan de lanssergeant.

‘Laat dit aan de Standenpoort doorgeven. Ze moeten een boodschapper naar de ambassade van Aldane sturen. Bedankt, sergeant.’

‘Jawel, ser!’ antwoordde die. Hij salueerde opnieuw en holde weg. Orikes keek hem na en gniffelde even. Hij kon zich nog goed herinneren hoe hij zich zelf had gevoeld toen hij voor het eerst tegenover zijn hoogste superieur had gestaan. In vergelijking daarmee had deze sergeant zich nog prima gehouden. Zelf had hij destijds van pure zenuwen het schrijfplankje uit zijn handen laten vallen.

Langzaam deed hij de deur dicht, leunde ertegenaan en zijn glimlach verdween. Na eeuwen was er eindelijk weer een uil in Askir. En hoewel hij maar al te goed wist hoeveel hard werk het had gekost en hoewel zij hem er zelf om had gevraagd, aarzelde hij nog.

Hij herinnerde zich de eerste keer dat hij Desina had gezien:

een klein meisje met kort knalrood haar, sproeten en een kop-pige gezichtsuitdrukking. ‘Die vent moet mij loslaten!’ had ze gezegd terwijl ze met haar duim naar de lansluitenant van de stieren had gewezen, wiens gepantserde hand zwaar op haar tengere schouders rustte. ‘Ik heb niks gedaan!’ Daarop had ze zich onder de hand van de stier uit gewrongen en hem een trap tegen zijn scheenbeen gegeven. Onder zijn zware pantser had de man er vast niets van gevoeld, maar ook toen was het haar waarschijnlijk om het principe gegaan.

Menig volwassen man kreeg last van slappe knieën als hij door een harde, gepantserde hand Orikes’ werkkamer werd binnengeleid, en dat ook nog in de citadel midden in het hart van Askir, maar zij had zich niet laten intimideren. Ze had over haar schouders gewreven en nieuwsgierig om zich heen gekeken. Orikes had de man een teken gegeven, die was achteruitgestapt, had saluerend de kamer verlaten en de deur zachtjes achter zich dichtgedaan.

‘Weet je wie ik ben?’ had Orikes gevraagd.

‘U moet een veer zijn,’ luidde haar antwoord. ‘U hebt veel boeken. Waar hebt u al die boeken vandaan?’

‘Weet je wat een uil is?’ had hij gniffelend gevraagd.

Ze keek hem verbaasd aan. ‘Natuurlijk weet ik dat. Ik neem tenminste aan dat u niet de vogel bedoelt. Maar ik heb niets gestolen. Die worstjes lagen daar zomaar. Echt waar,’ zei ze en ze keek hem onschuldig aan met haar grote groene ogen.

‘En weet je ook wat de uilentaler is?’ vroeg Orikes en hij haalde een zilveren munt uit een kistje. Hij hield hem omhoog zodat ze het stempel kon zien.

‘Ja,’ zei ze en ze keek hem wantrouwend aan. ‘Daarom ben ik de toren in gegaan. Maar er was helemaal geen deur!’

‘En dat is precies de reden waarom je hiernaartoe bent gebracht.’ Orikes glimlachte en knielde voor haar neer. ‘Zou jij het leuk vinden om uil te worden?’

‘Nee!’ riep ze en ze greep zo onverhoeds naar de taler dat de kolonel hem niet meer op tijd kon wegtrekken. ‘Ik hoef alleen die taler, meer niet.’ Uit haar blik sprak de niet mis te

verstane waarschuwing het niet te wagen haar die taler weer af te nemen.

Kattenogen, had de kolonel destijds gedacht, en dat was tot op de dag van vandaag zo. Die fonkelende blik zag hij nog altijd soms in haar ogen, vooral als ze hem eraan herinnerde dat ze geen klein meisje meer was.

Vooruit dan maar. Het was een belangrijke zaak, en het leek echt iets voor haar. Hij trok aan een schellenkoord aan de wand en een paar tellen later stond een looper van de veren voor zijn deur en salueerde.

‘Een bericht voor de maestra van de toren...’ begon Orikes.